

کناره گیری از حزب کمونیست ایران

در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۰۸ طی نامه ای رسمی کناره گیری خود از حزب کمونیست ایران را به کمیته اجرایی این حزب اطلاع دادم.

کناره گیری من از حزب کمونیست ایران، در پی اختلافات سیاسی صورت گرفته است که در طی دو سال اخیر درباره جهت گیری و عملکرد حزب کمونیست ایران، به ویژه در عرصه جنبش کارگری، جنبش دانشجویی و هم چنین سبک کار تشکیلاتی با خط رسمی حزب داشته ام. درباره این اختلافات سیاسی نه تنها در جلسات کمیته اجرایی، هیات تحریریه نشریه جهان امروز، تلویزیون کومه له، کمیته خارج کشور، پلنوم های کمیته مرکزی حزب و کومه له، و در جلسات سایر نهادهای تشکیلاتی نظرات خود را مطرح کرده ام، بلکه به ویژه در عرصه جنبش کارگری (برخورد به کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری) و اتفاقات اخیر در جنبش دانشجویی (برخورد به دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب) نظرات خود را که با سیاست و عملکرد رسمی حزب کمونیست ایران در این موارد مخالف بوده است، به طور علنی نیز در طی چندین مقاله توضیح داده ام.

به طور مختصر، من با سیاست عملی حزب کمونیست ایران در برخورد با کمیته هماهنگی مخالف بوده و این سیاست را نادرست و مضر به حال جنبش کارگری می دانم. تلویزیون کومه له چندین برنامه خود درباره جنبش کارگری را به مصاحبه با رضا مقدم (از سازمان اتحاد سوسیالیستی کارگری) اختصاص داد تا طی این مصاحبه ها در کمیته هماهنگی دو جناح تشخیص داده شود، به اختلافات این جناح ها دامن زده شود، و علیه یکی از این جناح ها (گرایش لغو کار مزدی)، بدون آن که فرصت و امکانی در توضیح و دفاع از نظرات خود داشته باشد، موضع گرفته شود و جناح دیگر به مبارزه و اخراج آن از کمیته هماهنگی فراخوان داده شود. همپای این سیاست، سایت رسمی حزب کمونیست ایران هم در خدمت انعکاس چنین نظراتی در کمیته هماهنگی و مبارزه آن علیه گرایش لغو کار مزدی قرار گرفت، بدون آن که کم ترین توجهی به طرح نظرات و پاسخ های متقابل این گرایش داشته باشد. حزب کمونیست ایران، به اعتبار شواهد مندرج در سایت حزب و تلویزیون کومه له، جزئی از طرح سیاسی نادرست و مضر حذف گرایش لغو کار مزدی از کمیته هماهنگی بود. در این مورد نیز طی مقالاتی هم نظر و انتقاد خود نسبت به سیاست های «گرایش لغو کار مزدی» و هم برخورد متقابل با این گرایش را نوشته ام.

در زمینه جنبش دانشجویی نیز ابتدا مقاله بی نام و نشان وبلاگ «تریبون مارکسیسم» در مورد تحلیل جنبش دانشجویی، که به طور غیراصولی بر ارتباط دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب با یک حزب اپوزیسیون جمهوری اسلامی تاکید می کند و... در سایت حزب درج شد و بعد به علت افشای این حرکت پلیسی - امنیتی، بدون کم ترین توضیحی حذف گشت. در حالی که حداقل انتظار از یک حزب مسئول و جدی و دلسوز به حال جنبش های اجتماعی مخالف حکومت اسلامی، نه حتی معتقد به انقلاب کارگری و کمونیسم، آن بود که علیه این اقدام پلیسی - امنیتی موضع بگیرد و علیه چنین روش هایی هشدار بدهد، اما نه تنها حزب کمونیست ایران از این امر خودداری کرد، بلکه از طریق سایت «تریبون جوان»، جزئی از لینک های اصلی سایت حزب به شمار می روند و وبلاگ «تریبون مارکسیسم» نیز جزئی از سایت «تریبون جوان» است، به انعکاس سیاست پلیسی - امنیتی این وبلاگ و هم چنین مسئولین سازمان اتحاد سوسیالیستی کارگری که از اقدام این وبلاگ و محتوای مقاله آن دفاع کردند، ادامه داد. همپای این سیاست، مقالات و اطلاعیه های دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب از سایت حزب حذف شد و امروزه تنها نوشته های دانش جویان سوسیالیست در آن انعکاس می یابد.

در عرصه سبک کار و عدم انسجام درونی تشکیلات در هدایت و رهبری سیاسی - تشکیلاتی و عدم حضور زنده و فعال در تحولات جامعه نیز بارها نظرم را در جلسات مختلف تشکیلاتی بیان کرده ام. بدون شک، در شرایط حساس و متحول امروز ایران و جهان، جامعه به سطح عالی تری از آمادگی و انسجام فکری و عملی و همبستگی سیاسی و تشکیلاتی برای مقابله با این اوضاع نیاز دارد.

مهم تر از همه استراتژی کمونیستی، که نقطه عزیمت آن طبقه کارگر است با مصلحت گرایی تشکیلاتی، سیاست سکوت و در انتظار حوادث ماندن و عدم عکس العمل به موقع در مقابل مسایل و اتفاقات مختلف سیاسی و اجتماعی، تحقق پذیر نمی باشد. آنچه که در این میان شاخص و برجسته است تقویت هر درجه از مبارزه اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی طبقه کارگر بدون چشم داشت سکتاریستی برای کسب قدرت سیاسی طبقه و حرکت بی وقفه به سوی شکستن ماشین دولتی، لغو مالکیت خصوصی و کار مزدی، و برقراری یک جامعه نوین کمونیستی عاری از هرگونه سرکوب و سانسور، تبعیض و نابرابری و استثمار انسان از انسان است.

مجموعه شواهد در این عرصه ها نشان می دهند که حزب کمونیست ایران، جزئی از سیاست نادرست نسبت به بخشی از جنبش کارگری و جنبش دانشجویی شده است که در نهایت جز به بدبینی به کمونیسم و کار متشکل نخواهد انجامید.

این دلایل کافی بود که از حزب کمونیست ایران کناره گیری کنم. برای فعالیت کمونیستی و تلاش برای تغییر نظم موجود، قطعاً راه اصولی تر وجود دارد.

بهرام رحمانی

چهاردهم مرداد ۱۳۸۷ - چهارم آگوست ۲۰۰۸

bahram-rahmani@ownit.nu